

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 788/2019
27.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Т. Тодоровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарства финансија – Управе царина, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2902/17 од 27.09.2018. године, у седници већа одржаној 27.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2902/17 од 27.09.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2902/17 од 27.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 10638/15 од 13.01.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете због одузимања аутомобила од стране органа тужене, због куповине другог аутомобила и плаћених новчаних казни за прекршај и трошкове вођења поступка по предмету Министарства финансија – Управе царина – Царинарнице Београд П.904/07 исплати и то: на име накнаде штете за одузети путнички аутомобил марке „...“ тип „...“ регистарске ознаке ..., број шасије ..., број мотора ..., произведен ... године, ... боје, у износу од 266.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 02.03.2007. године до исплате; на име накнаде обрачунате материјалне штете због куповине другог путничког возила у висини законске затезне камате обрачунате од 06.07.2011. године као дана куповине возила па до 31.05.2015. године, као дана вештачења, износ од 470.185,00 динара са законском затезном каматом почев од подношења тужбе 24.06.2005. године па до исплате; на име накнаде штете због плаћених новчаних казни за прекршај и трошкове вођења поступка у предмету МФ – Управа царина – Царинарница Београд П. 904/07 у износу од 181.479,18 динара, са законском затезном каматом почев од подношења тужбе 24.06.2015. године, па до исплате, и на име накнаде трошкова прекршајног поступка које је тужилац имао у виду нужних издатака и награда ангажованог

браниоца адвоката Драгана Тодоровића у предмету органа тужене Управе царина – Царинарница Београд П. 904/07 у износу од 407.250,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 71.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2902/17 од 27.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 10638/15 од 13.01.2017. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и потребе уједначавања судске праксе с позивом на 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, а по оцени Врховног касационог суда потребно је да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. ЗПП нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно за новим тумачењем права у погледу примене одредбе члана 172. Закона о облигационим односима, која се односи на одговорност правног лица за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. У суштини, ради се о решењу конкретног чињеничног и правног питања. Притом, уз ревизију нису приложене правноснажне судске одлуке, којима је на другачији начин одлучено о истој или сличној чињеничној правној ситуацији, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначавањем судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари ради накнаде штете поднета је 24.06.2015. године. Вредност предмета спора је 917.837,32 динара. Имајући у виду да се ради о спору, који се односи на накнаду штете, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић